

Chuyện Bình Thường

Tiểu Tử

Tôi có một ông bạn hiện ở Sài Gòn, vùng Tân Định. Chúng tôi thường liên lạc với nhau bằng email, dĩ nhiên là những trao đổi đã được " cân nhắc " kỹ để tránh " đụng chạm phiền phức " .

Gần đây, tôi gửi ông ta tấm hình này, lượm trên internet và hỏi ông nghĩ sao ? Ông trả lời:

- Ô ! ...Khoá xe vào chân để yên tâm ngủ trưa cho ... ngon lành là chuyện bình thường ở xứ này, đâu có gì lạ ! Bỏ coi, như tôi bây giờ, trên xe đạp lúc nào cũng có ba (3) cái khoá : một cái để khoá bánh trước vô sườn xe, một cái để khoá bánh sau vô sườn xe, còn cái thứ ba là để khoá sườn xe vô cột điện. Vậy là an toàn ! Không làm vậy, nghĩa là chỉ khoá một bánh xe vô cột điện là chúng nó tháo lấy bánh xe còn lại, có khi lấy luôn cái sườn xe nữa ! Chuyện bình thường mà bỏ ! Có gan, bỏ về đây chơi sẽ thấy toàn là chuyện bình thường hết ! Ở cuối email, ông viết một câu làm tôi thật xúc động :

- Chỉ có bọn này, vì sống quen trong cái " môi trường bình thường " đó, là có thể đã trở thành ... bất bình thường thôi ! Mình biến thành " bất bình thường " mà mình không biết ! Đó, cũng là " chuyện bình thường " , bỏ à!

Đọc đến đó, tôi nghe thương ông bạn của tôi vô cùng : ông đã nén cái đau của ông để khỏi thốt ra một lời than cho thân phận! Thời gian sau, ông gửi tôi một tấm hình trong email ông viết:

- Tấm hình này chụp ở Ấn Độ . Người chủ xe đạp cỡi đôi dép da để vào chùa lạy Phật , sợ mất dép nên ... khoá đôi dép vào bánh xe đạp ! Đó là chuyện bình thường ở Ấn Độ. Nếu là ở xứ mình, làm như vậy là " bất bình thường " , bởi vì chuyện bình thường ở đây là khi thằng cha đó lạy Phật xong bước ra sẽ không còn thấy xe đạp và đôi dép da nữa !

Đây là hình ông gửi

Rồi ông kết : " Bỏ thấy không ? Chuyện bình thường ở mỗi xứ mỗi khác ! Ở xứ mình cái khác đó rất ... độc đáo cho nên nhiều khách du lịch, sau khi biết Việt Nam, đã nói Việt Nam không giống ai hết !

* * *

Ông bạn tôi " khơi " chuyện bình thường làm tôi nhớ lại những hình ảnh lâu nay tôi thấy trên internet mà vẫn tự hỏi : "Sao có thể như vậy được? ". Thì ra ở quê hương tôi "nó đã như vậy được" nên mới gọi là "chuyện bình thường"! Đây, hãy coi Sài Gòn cứ sau cơn mưa " hơi lớn hơi lâu " là ngập lụt . Mà loại "mưa hơi lớn hơi lâu" tới mùa là ... có mặt "liền tù tỳ", nghĩa là thành phố cứ nay ngập mai lụt dài dài. Vậy mà chẳng thấy dân chúng đi biểu tình đòi hỏi chánh quyền phải "khai thông" cống rãnh! Rồi thì cứ tự nhiên lội nước đi sanh hoạt, đem lưới ra lưới cá giữa lòng đường y như ngoài sông rạch, còn trên đầu vẫn có biểu ngữ "Có nước sạch là có sức khoẻ", đám cưới vẫn rước dâu bằng xe ba bánh, có ướt chút chút cũng không sao – ngày lành tháng tốt mà! - Riết rồi trở thành "chuyện bình thường", chẳng có gì phải bận tâm hết!

Không biết chừng nào người dân xứ tôi làm một chuyện ... động Trời - gọi là "chuyện Bất Bình Thường" – nghĩa là cùng đứng lên đòi hỏi nhà cầm quyền phải làm thế này, phải làm thế nọ ... để cuộc sống của người dân được "nâng cấp" như ở các nước ... bình thường khác? Hỏi tức là ... không trả lời! Than ôi! ...

Tiêu Tử